

UZASADNIENIE

Powód S. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 25 września 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że 23 sierpnia 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o nr rej. (...) należący do powoda. Sprawca szkody był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.915,52 zł tytułem odszkodowania. Powód zakwestionował

wysokość wypłaconego świadczenia jak znacznie zaniżonego w stosunku do rzeczywistego uszczerbku w majątku, powstałego w skutek zdarzenia. Powód wskazał, iż kosztorys ubezpieczyciela został wykonany nieprawidłowo, bowiem w ocenie powoda przedstawiona przez pozwanego kalkulacja zawiera stawki prac naprawczych nieadekwatne do realiów rynkowych 49 zł/rbg, które kształtują się w miejscu zamieszkania powoda w wysokości 120 zł/rbg. Wskazał ponadto, iż ubezpieczyciel uwzględnił części zamienne, których użycie nie doprowadziłoby pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, bowiem koszt naprawy z zastosowaniem właściwej stawki za prace naprawcze i z uwzględnieniem należytej jakości części zamiennych wyniósłby 5.000 zł i dopiero za taką kwotę możliwa byłaby naprawa w/w pojazdu doprowadzając go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2016r. (k.3-3v., k.9-12)

Pismem z dnia 28 kwietnia 2017 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 5.274,54 zł (k.88)

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że jako ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie likwidacyjne w związku z wypadkiem komunikacyjnym z 23 sierpnia 2016 r. Zdaniem pozwanego postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku poszkodowanego. Pozwany zwrócił również uwagę na fakt, że na rynku części samochodowych jest duża dostępność części zamiennych pochodzących z rynku wtórnego, jak i części zamiennych innych niż oryginalne sygnowane logiem producenta pojazdu w ocenie pozwanego istotne zatem staje się zbadanie w jaki sposób pojazd został naprawiony. Zdaniem pozwanego jeżeli pojazd został naprawiony przy użyciu innych niż oryginalne części – przy użyciu części używanych lub zamienników, czy też innych części alternatywnych, a pojazd został funkcjonalnie doprowadzony do stanu sprzed szkody, to powód niezasadnie żąda rozliczenia szkody przy użyciu cen części najdroższych, bowiem spowoduje to wzbogacenie po jego stronie. Ponadto jak wskazał pozwany sposób naprawy pojazdu determinuje wysokość szkody oraz wskazuje jaki sposób naprawy uznał poszkodowany za wystarczający do przywrócenia stanu sprzed szkody. Strona pozwana zakwestionowała przyjmowanie w rozliczeniu szkody hipotetycznej stawki za roboczogodzinę, w sytuacji gdy powód naprawił już pojazd (k.17-18).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) należący do powoda. Sprawca szkody był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego ustalił należne powodowi odszkodowanie na kwotę 1915,52 zł.

(okoliczności bezsporne, kalkulacja naprawy nr (...) k. 9-12, decyzja o przyznaniu odszkodowania z 6 października 2016 r. k.8).

Wartość naprawy pojazdu wynosi 9.061,43 zł, przy zastosowaniu stawki roboczogodziny w wysokości 125 zł netto przy naprawach blacharsko-lakierniczych i mechanicznych stosowanej w warsztatach samochodowych z terenu zamieszkania powoda w 2016 r., uwzględniając przy tym zastosowanie części oryginalnych.

(dowód: opinia biegłego M. P. k. 47-57 oraz k. 92-107)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na opiniach biegłego, inż. M. P.. Biegły sporządził opinię pisemną zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. W opinii uzupełniającej, biegły skorygował pierwotne stanowisko jedynie w niewielkim zakresie odnosząc się jedynie do metody lakierowania przyjmując metodę „części montażowe wbudowane”, dokonał rekalkulacji opinii pisemnej. Opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez strony zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii.

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany nie kwestionował, że na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada on za następstwa wypadku z 23 sierpnia 2016 r., w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki V. (...) o nr rej. (...). W przedmiotowej sprawie pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność wyłącznie co do wysokości. Spór między stronami sprowadzał się zatem do wysokości dochodzonego przez powoda odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu. Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, z późn. zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 ww. ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle cytowanych przepisów Sąd stwierdził, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec powoda zobowiązany był do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c. Naprawienie szkody polegającej

na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (zob. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, wyrok SN wyrok z 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231).

Mając na uwadze przedstawione powyżej rozważania, Sąd dzielając w pełni wnioski płynące z opinii biegłego ustalił, że koszty naprawy pojazdu powoda wyniosły 9.061,43 zł. Uwzględniając kwotę wypłaconą przez pozwanego (1915,52 zł), na rzecz powoda należało zasądzić 7.145,91 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu powoda. Sąd jako kwotę wypłaconego odszkodowania przyjął kwotę 1915,52 zł, bowiem pozwany dostatecznie nie udowodnił wypłaty kwoty 1917,52, zaś z twierdzeń powoda wynika kwota 1915,52 zł.

Mając zatem na uwadze powyższe, na zasadzie art. 805 k.c. i nast. oraz na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe przepisy, Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.145,91 złotych wraz z odsetkami, zasądzając odsetki zgodnie z żądaniem strony powodowej.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 kpc. Powód uległ jedynie w niewielkiej części żądania pozwu, co uzasadnia zasądzenia na jego rzecz całości kosztów procesu (900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 100 zł tytułem opłaty od pozwu i 600 zł zaliczki na biegłego) jak w pkt 3 wyroku.

Pozwany przegrał sprawę, w związku z czym zobowiązany był do zwrotu Skarbowi Państwa kosztów tymczasowo wyłożonych w sprawie.

Stosownie do treści art. 130³ § 2 k.p.c., jeżeli obowiązek uiszczenia lub uzupełnienia opłaty powstał na skutek rozszerzenia lub innej zmiany żądania, (...) przewodniczący wzywa zobowiązanego do uiszczenia należnej opłaty w terminie tygodnia, (...) a w razie bezskutecznego upływu terminu, sąd prowadzi sprawę bez wstrzymywania biegu postępowania, a o obowiązku uiszczenia opłaty orzeka w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, stosując odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu.

W przedmiotowej sprawie powód rozszerzył powództwo pismem z 28 kwietnia 2016 r. o zł, co spowodowało ustalenie opłaty od rozszerzonego powództwa w wysokości 265 zł. Powód nie uiszczył wspomnianej opłaty, wobec czego ciężar jej uiszczenia spoczął na stronach, zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu pkt 4 i 5 wyroku.

SSR Wojciech Krawczyk

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)